

Dankwoord bij de uitreiking van de onderscheiding 'Chevalier dans l'Ordre national de la Légion d'Honneur' aan Khadija Arib, Voorzitter van de Tweede Kamer
27 mei 2019 – Franse Ambassade

Geachte ambassadeur [Philippe Lalliot],
Lieve allemaal,

Ik vind het een grote eer om vandaag de onderscheiding van 'Chevalier dans l'Ordre national de la Légion d'Honneur' te ontvangen - en dat te mogen doen in jullie aanwezigheid.

Die eer is tweevoudig.

Ik zie het allereerst als een groot compliment aan de Tweede Kamer, en dan in het bijzonder aan de parlementaire contactgroep Frankrijk, waar ik lange tijd deel van uitmaakte en voorzitter van was.

Het zegt veel over het goede werk dat de contactgroep verzet, en ook over De onderlinge contacten tussen Franse en Nederlandse Kamerleden leiden misschien niet altijd tot concrete, tastbare resultaten, maar het reguliere overleg helpt ons allemaal in ons werk.

Zeker als het gaat om grensoverschrijdende thema's – immigratie, het klimaat, veiligheid – is het belangrijk om standpunten en ervaringen uit te wisselen.

We kunnen leren van elkaars *best practices*.

Ik heb bijvoorbeeld begrepen dat het Franse parlement ook werkt aan een herziening van hun Reglement van Orde.

Natuurlijk hebben we elk ons eigen stelsel en onze eigen procedures en regels, maar het is altijd waardevol om – letterlijk – eens over je eigen grenzen heen te kijken.

Toen ik Kamervoorzitter werd heb ik mijn lidmaatschap van de contactgroep neergelegd, maar ook vanuit mijn rol als Voorzitter voel ik een warme band met Frankrijk.

In april 2018 ontving ik de toenmalig Voorzitter van de Assemblée Nationale, de heer François de Rugy, in de Tweede Kamer.

In de plenaire zaal woonde hij de Regeling van Werkzaamheden bij.

Zoiets kennen ze in Parijs niet.

Daar is het de facto de meerderheidspartij die de dienst uitmaakt.

Daardoor functioneert het parlement anders.

François de Rugy was geïnspireerd door het feit dat het in het Nederlandse parlement mogelijk is dat ook een beperkt aantal leden, een minderheid, een debat kan aanvragen.

Andersom keek ik met verwondering – en soms een beetje bewondering – naar de manier waarop François de Rugy niet schroomde om leden het woord te ontnemen.

‘Serial coupeur’, noemden ze hem in het Franse parlement – de man die de microfoon uitzette als een Kamerlid te lang aan het woord is.

Dat niet iedereen daarvan gediend is, blijkt uit het feit dat Franse Kamerbodes zich soms letterlijk als menselijk schild moeten opstellen.

Nu zijn de Fransen natuurlijk wat temperamentvoller, maar het heeft veel te maken met de politieke cultuur.

In onze onderlinge contacten heb ik daar in ieder geval nooit wat van gemerkt.

Die waren heel vriendschappelijk en constructief.

Inmiddels is er een nieuwe parlamentsvoorzitter.

Ik hoop Richard Ferrand op korte termijn te mogen ontmoeten.

Ten tweede vind ik het ook persoonlijk heel eervol om de onderscheiding te ontvangen.

Ik ben geboren in Marokko.

Het is waar mijn wortels liggen en waar ik nog steeds heel graag kom.

Toen ik werd geboren was die koloniale periode ten einde, en was Marokko een onafhankelijk koninkrijk.

Maar de invloeden van Frankrijk waren en zijn nog altijd duidelijk zichtbaar in de straten en voelbaar in het leven van veel Marokkanen.

Voor mij waren ze onderdeel van mijn jeugd.

Ik heb Franse docenten gehad.

De winkels hadden Franse uithangborden, de restaurants Franse menukaarten.

Nog altijd wordt er in Marokko veel Frans gesproken.

Ik heb altijd een bijzondere affiniteit met Frankrijk gevoeld, in het bijzonder met Parijs – er zijn maar weinig steden met zoveel geschiedenis en grandeur.

En natuurlijk de wijn en de kaas!

Al zou ik soms willen dat ik die voorliefde er níet was... of dat er minder calorieën in zouden zitten.

Vanuit Marokko gingen steeds meer Marokkanen naar Frankrijk en Nederland, waar er grote behoefte was aan arbeiders.

Ook mijn vader vertrok, met de bedoeling om geld te verdienen en weer terug te komen.

Het liep anders, net zoals bij veel gastarbeiders.

Later zijn mijn moeder en ik hem achterna gegaan.

Gaandeweg werd Nederland mijn thuis en heb ik stappen gezet die er uiteindelijk toe hebben geleid dat ik sta waar ik nu sta.

Ik ben er trots op dat Nederland een land is waar een vrouw met een Marokkaanse achtergrond Kamervoorzitter kan worden.

Het zijn allemaal factoren die deze onderscheiding voor mij zo bijzonder maakt.

Het brengt mijn verleden en het heden samen.

Het zegt iets over mijn jeugd in Marokko, doordrenkt met de Franse taal en cultuur.

Maar de onderscheiding is natuurlijk vooral geënt op mijn tijd als Kamerlid en Kamervoorzitter, waarin ik altijd heb geprobeerd een bijdrage te leveren aan goede bilaterale contacten.

Omdat ik geloof dat we, ondanks alle verschillen die er óók zijn, gelijkgestemde landen zijn, met gelijkgestemde ideeën over democratie en democratische waarden als gelijkheid, respect voor andersdenkenden en vrijheid van meningsuiting.

Dat is iets om expliciet bij stil te staan.

Natuurlijk: het kan altijd beter, maar in de kern mogen we blij en tevreden zijn over hoe onze democratische rechtsstaat – in Frankrijk en in Nederland – functioneert.

Zoals ik al zei: ik zie deze onderscheiding als een compliment voor de professionele en vriendschappelijke manier waarop het Nederlandse en Franse parlement samenwerken.

Laten we dat voortzetten.

Laten we met elkaar in gesprek blijven over oplossingen, over manieren om burgers bij de politiek te betrekken en over al die andere onderwerpen die ons allebei aangaan.

Als Voorzitter zal ik daar, voor zover ik dat kan, op toezien.

Want Frankrijk heeft een speciale plek in mijn hart.

Dat is altijd zo geweest, en dat zal altijd zo blijven.

Heel veel dank voor deze mooie onderscheiding.